HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

16 decembrie 2008 *

În cauza C-47/07 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 31 ianuarie 2007,

Masdar (UK) Ltd, cu sediul în Eversley (Regatul Unit), reprezentată de domnii A. P. Bentley, QC, și P. Green, barrister,

recurentă,

cealaltă parte în proces fiind:

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii J. Enegren și M. Wilderspin, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

* Limba de procedură: engleza.

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnii P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, M. Ilešič (raportor) și T. von Danwitz, președinți de cameră, domnii A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii J. Malenovský, A. Arabadjiev și doamna C. Toader, judecători,

avocat general: domnul J. Mazák,
grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 20 februarie 2008,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 12 iunie 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Masdar (UK) Ltd (denumită în continuare „Masdar") solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 16 noiembrie 2006, Masdar (UK)/Comisia (T-333/03, Rec., p. II-4377, denumită în continuare „hotărârea atacată"), prin care s-a respins acțiunea având ca obiect obținerea reparării prejudiciului pe care recurenta pretinde că l-a suferit prin neplata serviciilor pe care aceasta le-a furnizat în cadrul unor proiecte de asistență comunitară.

Istoricul cauzei

2 La începutul anului 1994, în cadrul Programului comunitar de asistență tehnică pentru Comunitatea Statelor Independente (TACIS), a fost încheiat un contract între Comisia Comunităților Europene și societatea Hellenic Management Investment Consultants SA (denumită în continuare „Helmico") în vederea executării unui proiect în Republica Moldova. Acest contract (denumit în continuare „contractul privind Moldova") făcea parte dintr-un proiect intitulat „Asistență pentru organizarea unei asociații private de agricultori" (denumit în continuare „proiectul privind Moldova").

3 În aprilie 1996, Helmico și Masdar au convenit ca Helmico să îi subcontracteze acesteia din urmă furnizarea anumitor servicii prevăzute de contractul privind Moldova.

4 La 27 septembrie 1996, s-a încheiat un alt contract între Comisie și Helmico. În temeiul acestui contract (denumit în continuare „contractul privind Rusia"), Helmico s-a angajat să furnizeze servicii în Rusia, în cadrul unui proiect intitulat „Sistemul federal de certificare și de testare a semințelor" (denumit în continuare „proiectul privind Rusia").

5 În decembrie 1996, Helmico și Masdar au încheiat un contract de subantrepriză privind serviciile aferente proiectului privind Rusia, în mare parte identic cu cel încheiat în aprilie 1996 în legătură cu proiectul privind Moldova.

6 Spre sfârșitul anului 1997, Masdar și-a manifestat îngrijorarea în legătură cu întârzierile la plată ale Helmico, care a invocat faptul că aceste întârzieri erau imputabile Comisiei. Masdar a contactat serviciile Comisiei și a aflat că aceasta achitase toate facturile emise de Helmico la data respectivă. Cercetări mai aprofundate au permis Masdar să descopere că Helmico a informat-o tardiv și în mod incorect cu privire la plățile pe care le primise din partea Comisiei.

7 La 2 octombrie 1998, a avut loc o întâlnire între un administrator al Masdar și reprezentanți ai Comisiei (denumită în continuare „întâlnirea din 2 octombrie 1998") pentru a examina problemele survenite în cooperarea cu Helmico.

8 La 5 octombrie 1998, Comisia a expediat societății Helmico o scrisoare în care se declara îngrijorată de faptul că divergențele de opinie între Helmico și Masdar riscau să compromită finalizarea proiectului privind Rusia și sublinia că acorda o importanță deosebită reușitei acestui proiect. Comisia solicita societății Helmico asigurări sub forma unei declarații semnate în comun de Helmico și de Masdar. Respectiva scrisoare preciza că, în ipoteza în care o astfel de asigurare nu era primită până luni, 12 octombrie 1998, Comisia intenționa să recurgă la alte metode pentru garantarea finalizării respectivului proiect.

9 La 6 octombrie 1998, Helmico a răspuns serviciilor Comisiei că divergențele de opinii fuseseră soluționate. Răspunsul preciza că această societate convenise cu Masdar ca toate plățile ulterioare referitoare la proiectul privind Rusia, inclusiv cele aferente facturilor aflate în curs de procesare, să fie efectuate într-un cont bancar desemnat de Masdar, iar nu în contul bancar al Helmico. Această scrisoare conținea următoarea mențiune manuscrisă: „Aprobat, domnul S, Masdar, 6 octombrie 1998". O scrisoare redactată în aceiași termeni, datând din aceeași zi și contrasemnată de către președintele Masdar a fost expediată Comisiei în legătură cu sumele care trebuiau achitate în cadrul contractului privind Moldova.

10 La 7 octombrie 1998, Helmico a adresat Comisiei alte două scrisori, deopotrivă contrasemnate de domnul S în numele Masdar. Conținutul acestora era identic cu cel al scrisorilor din 6 octombrie, cu singura diferență că scrisoarea referitoare la contractul privind Rusia nu menționa niciun cont bancar, în timp ce scrisoarea referitoare la contractul privind Moldova indica un număr de cont bancar pe numele Helmico, în Atena, pentru plățile viitoare.

11 La 8 octombrie 1998, Helmico a adresat două scrisori coordonatorilor proiectelor avute în vedere din cadrul Serviciului „Contracte" al Comisiei pentru a le solicita să efectueze toate plățile ulterioare aferente contractelor privind Rusia și privind Moldova într-un cont diferit, pe numele Helmico, în Atena.

12 La aceeași dată, 8 octombrie 1998, Helmico și Masdar au semnat o convenție prin care se acorda președintelui Masdar o împuternicire pentru a transfera fonduri din cele două conturi menționate în scrisorile din 7 și din 8 octombrie 1998, adresate Comisiei.

13 La 10 noiembrie 1998, Comisia a emis raportul său de final de proiect referitor la proiectul privind Rusia. Din cele șase rubrici supuse unei evaluări, patru au primit aprecierea „excelent", alta „bine" și alta „în ansamblu satisfăcător". S-a concluzionat în acest raport că „proiectul a fost desfășurat și finalizat în mod exemplar". La 26 februarie 1999, Comisia a emis raportul său de final de proiect referitor la proiectul privind Moldova, pentru care două dintre rubricile supuse evaluării au primit aprecierea „bine" și alte patru „în ansamblu satisfăcător".

14 La 29 iulie 1999, serviciile Comisiei au adresat Masdar o scrisoare în care arătau că, întrucât fusese informată cu privire la existența unor nereguli financiare între Helmico și Masdar în cadrul executării contractelor privind Rusia și privind Moldova, Comisia suspendase toate plățile neefectuate încă. Fiind conștientă de dificultățile financiare ale Masdar, Comisia o informa că urma să plătească în cadrul proiectului privind Rusia un avans de 200 000 de euro în contul Helmico menționat în instrucțiunile comunicate de această societate la 8 octombrie 1998. Suma de 200 000 de euro a fost plătită în august 1999 în acest cont și a fost virată ulterior în contul Masdar.

15 În perioada decembrie 1999-martie 2000, președintele Masdar s-a adresat în scris mai multor funcționari ai Comisiei, precum și membrului Comisiei însărcinat cu relațiile externe, domnul Patten. Printre diversele probleme ridicate figura cea privind plata serviciilor furnizate de Masdar.

16 La 22 martie 2000, directorul general al Serviciului comun de relații externe al Comisiei s-a adresat în scris președintelui Masdar pentru a-l informa cu privire la următoarele:

„După consultări intense (în cadrul cărora au fost avute în vedere mai multe posibilități, inclusiv lichidarea finală a celor două contracte prin intermediul unor plăți adiționale în favoarea Masdar, calculate în funcție de lucrările realizate și de cheltuielile efectuate de dumneavoastră), serviciile Comisiei au decis în final să procedeze la recuperarea fondurilor plătite anterior contractantului, Helmico. Pe plan juridic, s-ar părea că orice plată efectuată direct către Masdar (chiar prin intermediul contului bancar al Helmico pentru care dispuneți de împuternicire) ar fi considerată, în caz de insolvabilitate a Helmico, drept un act coluziv din partea administratorilor sau a creditorilor Helmico; în plus, nu este cert că, în cazul unui litigiu între Helmico și Masdar, fondurile plătite de Comisia Europeană ar rămâne definitiv dobândite de Masdar, cum ar dori Comisia".

17 La 23 martie 2000, Comisia s-a adresat în scris Helmico pentru a-i comunica refuzul său de a achita facturile suspendate la plată și pentru a-i solicita rambursarea unei sume totale de 2 091 168,07 euro. Comisia a avut această inițiativă după ce a constatat că Helmico acționase în mod fraudulos în executarea contractelor privind Moldova și privind Rusia.

18 La 31 martie 2000, Masdar a formulat o acțiune împotriva Helmico la High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division, prin care solicita plata serviciilor efectuate prin subcontractare în cadrul executării contractelor privind Moldova și privind Rusia, în sumă totală de 453 000 de euro. Această acțiune a fost suspendată pe durată nedeterminată.

19 La 4 aprilie 2000, Comisia a emis două ordine de recuperare oficiale, adresate Helmico în temeiul articolului 28 alineatul (2) din Regulamentul financiar din 21 decembrie 1977 aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO L 356, p. 1), astfel cum era în vigoare la momentul faptelor.

20 În cursul anilor 2000 și 2001, Masdar a luat contact cu Comisia pentru a examina posibilitatea ca aceasta să îi plătească lucrările efectuate și facturate către Helmico. Mai multe întâlniri pe această temă au avut loc între avocații Masdar și serviciile Comisiei.

21 La 16 octombrie 2001, serviciile Comisiei au răspuns că informațiile fuseseră transmise serviciilor competente ale Direcției Generale „Buget", Oficiului European de Luptă Antifraudă și Unității finanțe și contracte care se ocupa de programele TACIS și că serviciile Comisiei ar întreprinde toate demersurile necesare pentru a-i căuta pe administratorii Helmico.

22 La 1 februarie 2002, într-un răspuns scris la o cerere formulată de avocații Masdar, serviciile Comisiei au explicat că la 4 aprilie 2000 fuseseră emise două ordine de recuperare oficiale adresate Helmico, unul referitor la contractul privind Moldova, pentru o valoare de 1 236 200,91 euro, iar celălalt referitor la contractul privind Rusia, pentru o valoare de 854 967,16 euro, ceea ce reprezintă un total de 2 091 168,07 euro.

23 La 18 februarie 2003, avocații Masdar și serviciile Comisiei au participat la o nouă întâlnire.

24 La 23 aprilie 2003, avocații Masdar au adresat serviciilor Comisiei o scrisoare recomandată care se termina prin următoarea declarație:

„[C]u excepția situației în care serviciile Comisiei ar fi în măsură să prezinte, cel târziu la 15 mai 2003, o propunere concretă de plată a clientei noastre pentru serviciile furnizate, se va introduce împotriva Comisiei o acțiune în despăgubiri la Tribunalul de Primă Instanță, în temeiul articolelor 235 CE și 288 [CE] […]”

25 Printr-un fax datat 15 mai 2003, Comisia a propus avocaților Masdar o întâlnire pentru a discuta o eventuală soluționare pe cale amiabilă, potrivit căreia Comisia i-ar plăti acesteia suma de 249 314,35 euro pentru lucrările realizate după descoperirea neregulilor comise de Helmico, dacă Masdar aducea dovada unui acord care să prevadă că aceasta ar fi plătită în mod direct de către Comisie dacă finaliza proiectele privind Rusia și privind Moldova.

26 Prin scrisoarea recomandată din 23 iunie 2003, avocații Masdar au răspuns serviciilor Comisiei că refuzau să continue negocierile pe baza propusă de acestea din urmă, prezentând detaliile cererii Masdar, precum și termenii și condițiile în care aceasta ar fi de acord să participe la o întâlnire.

27 Această scrisoare recomandată a fost urmată de un fax trimis la 3 iulie 2003, în care avocații Masdar au solicitat răspunsul Comisiei cu privire la posibilitatea de a organiza, înainte de 15 iulie 2003, o întâlnire în condițiile propuse. În acest fax se adăuga că, în lipsa unei astfel de întâlniri, Tribunalul ar fi sesizat cu acțiune.

28 Prin scrisoarea din 22 iulie 2003, serviciile Comisiei au răspuns că nu puteau da curs cererii de plată a Masdar.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

29 Prin cererea depusă la 30 septembrie 2003, Masdar a introdus o acțiune în despăgubiri la Tribunal, în temeiul articolului 235 CE și al articolului 288 al doilea paragraf CE. Aceasta și-a întemeiat cererea de despăgubiri pe principiul interzicerii îmbogățirii fără justă cauză (*de in rem verso*), pe principiul gestiunii de afaceri (*negotiorum gestio*), pe o încălcare a principiului protecției încrederii legitime și, în sfârșit, pe faptul că actele serviciilor Comisiei constituie o culpă sau o neglijență care i-au cauzat un prejudiciu.

30 La 6 octombrie 2005, a avut loc o întâlnire informală, în fața Tribunalului, în contextul măsurilor de organizare a procedurii, pentru a examina posibilitățile unei soluționări pe cale amiabilă a cauzei.

31 La finalul ședinței, care a avut loc în aceeași zi, Tribunalul a acordat părților un termen care expira la 30 noiembrie 2005 pentru a examina posibilitățile unei astfel de soluționări a cauzei.

32 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 29 noiembrie 2005, Comisia a informat Tribunalul că părțile nu au putut ajunge la soluționarea pe cale amiabilă avută în vedere.

33 După ce a remarcat, la punctul 69 din hotărârea atacată, că „cererea de despăgubiri a reclamantei se bazează, pe de o parte, pe regimuri ale răspunderii extracontractuale care nu presupun o conduită ilicită din partea instituțiilor Comunității sau a agenților acesteia în exercitarea funcțiilor lor (îmbogățirea fără justă cauză și gestiunea de afaceri) și, pe de altă parte, pe regimul răspunderii extracontractuale a Comunității ca urmare a conduitei ilicite a instituțiilor acesteia și a agenților săi în exercitarea funcțiilor lor (încălcarea principiului protecției încrederii legitime și culpa sau neglijența Comisiei)”, Tribunalul a respins, mai întâi, argumentele întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză și pe gestiunea de afaceri, pentru următoarele motive:

„91 […] regimul răspunderii extracontractuale, astfel cum este prevăzut de majoritatea sistemelor juridice naționale, nu cuprinde în mod necesar condiția privind existența unei nelegalități sau a unei culpe în ceea ce privește conduita pârâtei. Acțiunile întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză sau pe gestiunea de afaceri sunt concepute pentru a constitui, în anumite împrejurări în dreptul civil, un izvor al unei obligații extracontractuale a celui care se află în poziția de îmbogățit sau de gerat, constând, ca regulă generală, fie în a restitui ceea ce a perceput fără să fie datorat, fie în a-l despăgubi pe gerant.

92 Nu rezultă, așadar, că aceste motive întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză și pe gestiunea de afaceri, invocate de reclamantă, vor trebui respinse pentru simplul motiv că nu este îndeplinită condiția privind nelegalitatea conduitei instituției, astfel cum susține, în principal, Comisia.

93 […] articolul 288 al doilea paragraf CE întemeiază obligația Comunității de a repara prejudiciile cauzate de instituțiile sale fără a restrânge regimul răspunderii extracontractuale a Comunității doar la răspunderea sa pentru culpă. […]

[…]

95 Prin urmare, pentru a stabili dacă se aplică aceste principii, trebuie examinat dacă sunt îndeplinite în cauză condițiile privind acțiunea *de in rem verso* sau cele privind acțiunea întemeiată pe *negotiorum gestio*.

96 În această privință, trebuie să se constate […] că, în contextul situației de fapt și de drept din prezentul litigiu, acțiunile întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză sau pe gestiunea de afaceri nu pot fi admise.

97 Într-adevăr, potrivit principiilor generale comune sistemelor de drept ale statelor membre, aceste acțiuni nu pot fi exercitate cât timp justificarea beneficiului celui îmbogățit sau al geratului derivă dintr-un contract sau dintr-o obligație legală. În plus, potrivit acelorași principii, astfel de acțiuni nu pot fi utilizate, în general, decât cu titlu subsidiar, și anume în cazul în care persoana lezată nu poate dispune de nicio altă acțiune pentru a obține ceea ce i se datorează.

98 Or, este cert în prezentul caz că există relații contractuale între Comisie și Helmico, pe de o parte, și între aceasta din urmă și reclamantă, pe de altă parte. Pretinsul prejudiciu direct corespunde remunerației datorate reclamantei de către Helmico în temeiul contractelor de subantrepriză încheiate între cele două părți, care cuprind în această privință o clauză compromisorie care desemnează instanțele engleze și galeze ca fiind competente pentru eventualele litigii contractuale. Așadar, în mod incontestabil, societății Helmico îi revine obligația de a remunera lucrările efectuate de reclamantă și de a-și asuma eventuala răspundere ce rezultă din lipsa plății, astfel cum o demonstrează în plus procedura judiciară pe care reclamanta a inițiat-o în acest scop împotriva Helmico și care este în prezent în curs de judecată, chiar dacă suspendată, la High Court of Justice. O eventuală insolvabilitate a Helmico nu poate justifica preluarea de către Comisie a acestei răspunderi, reclamanta neputând avea două surse pentru același drept la remunerație. Într-adevăr, reiese din înscrisurile de la dosar și nu se contestă de către părți că această procedură judiciară aflată pe rolul High Court of Justice privește plata serviciilor avute în vedere în prezenta acțiune.

99 Rezultă că o eventuală îmbogățire a Comisiei sau sărăcirea reclamantei, din moment ce își are originea în cadrul contractual în vigoare, nu poate fi calificată ca fiind fără justă cauză.

100 […] În mod evident, condițiile de exercitare a acțiunii civile întemeiate pe gestiunea de afaceri nu sunt îndeplinite pentru următoarele motive.

101 Trebuie să se observe că executarea, de către reclamantă, a obligațiilor sale contractuale în privința Helmico nu poate fi calificată în mod valabil drept intervenție voluntară în afacerile altuia care trebuie să fie gestionate în mod imperativ, astfel cum impune acțiunea în cauză. […] În sfârșit, argumentația reclamantei este deopotrivă contradictorie cu principiile gestiunii de afaceri în ceea ce privește cunoașterea de către gerat a acțiunii gerantului. Într-adevăr, acțiunea gerantului se efectuează, ca regulă generală, fără cunoștința geratului sau, cel puțin, fără ca acesta din urmă să fie conștient de necesitatea de a acționa imediat. Or, chiar reclamanta susține că alegerea sa de a continua lucrările în octombrie 1998 a rezultat în urma incitării din partea Comisiei.

102 Nu este lipsit de interes să se observe în plus că, potrivit jurisprudenței, chiar operatorii economici sunt cei care trebuie să suporte riscurile economice inerente activităților proprii, ținând seama de împrejurările fiecărei cauze […].

103 Or, nu s-a stabilit că reclamanta suferise un prejudiciu anormal sau special, care excedează limitelor riscurilor economice și comerciale inerente activității sale. În orice relație contractuală există un anumit risc ca o parte să nu execute contractul în mod satisfăcător sau chiar să devină insolvabilă. Revine contractanților sarcina de a atenua acest risc în mod adecvat chiar în cadrul contractului. Reclamanta nu ignora faptul că Helmico nu își îndeplinea obligațiile contractuale, însă a ales, în deplină cunoștință de cauză, să continue îndeplinirea propriilor obligații, în locul exercitării unei acțiuni formale. Procedând astfel, reclamanta și-a asumat un risc comercial pe care îl putem califica drept normal. […]”

34 În continuare, Tribunalul a respins și celelalte motive invocate de Masdar. În ceea ce privește argumentele întemeiate pe încălcarea principiului protecției încrederii legitime, Tribunalul le-a respins pentru următoarele motive:

„119 […] dreptul de a solicita protecția încrederii legitime […] se extinde la orice particular care se află într-o situație din care reiese că administrația comunitară, prin furnizarea unor asigurări precise, l-a determinat să nutrească speranțe întemeiate. Constituie astfel de asigurări, indiferent de forma în care sunt comunicate, informații precise, necondiționale și corespunzătoare, emise de surse autorizate și de încredere […]. S-a stabilit de asemenea de către jurisprudență că principiul încrederii legitime reprezintă o normă juridică ce conferă drepturi particularilor […]. Încălcarea acestui principiu poate angaja astfel răspunderea Comunității. Cu toate acestea, operatorii economici trebuie să suporte riscurile economice inerente activităților proprii, ținând seama de împrejurările specifice fiecărei cauze […].

120 Reiese din dosar că pretinsele speranțe ale reclamantei se refereau la plata de către Comisie a serviciilor furnizate pe baze contractuale societății Helmico. Trebuie să se constate, în speță, că documentele scrise emise de Comisie și de care dispune Tribunalul nu pot fi interpretate în niciun caz drept asigurări precise potrivit cărora Comisia se angaja să remunereze serviciile reclamantei, determinând-o să nutrească speranțe întemeiate.”

35 La punctele 121-129 din hotărârea atacată, Tribunalul a sprijinit constatarea efectuată la punctul 120 din hotărârea menționată printr-o examinare detaliată a elementelor dosarului.

36 În ceea ce privește motivul întemeiat pe o lipsă de diligență a Comisiei, Tribunalul a constatat următoarele:

„140 Reiese din memoriile prezentate de reclamantă că acțiunea imputată Comisiei este suspendarea plăților către Helmico. Nelegalitatea acestei conduite ar consta, pentru Comisie, într-o lipsă de diligență rezonabilă de a se asigura că, procedând la această suspendare, nu cauza prejudicii terților și, eventual, de a despăgubi acești terți pentru prejudiciul astfel suferit.

141 […] [Î]n primul rând, […] reclamanta se limitează la a afirma că o astfel de obligație de diligență există, fără să aducă nici cea mai mică dovadă sau să dezvolte o argumentație juridică în susținerea tezei sale și fără să precizeze sursa și întinderea acestei obligații. Tribunalul consideră că o referire în termeni foarte vagi la principiul general al răspunderii extracontractuale pentru culpă, în vigoare în sistemele de drept civil, și la principiul general al răspunderii delictuale pentru neglijență, în vigoare în sistemele anglo-saxone, nu permit să se demonstreze existența unei obligații a Comisiei de a lua în considerare interesele terților cu ocazia adoptării unei decizii privind suspendarea plăților în cadrul relațiilor sale contractuale. […] Tribunalul constată de asemenea […] că reclamanta nu a demonstrat existența unei legături de cauzalitate între încălcarea obligației pretinse și prejudiciul invocat. […]”

Concluziile părților

37 Prin recursul formulat, recurenta solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate;

— obligarea Comisiei la plata către recurentă a sumei de 448 947,78 euro, solicitată de Masdar în primă instanță sau, în subsidiar, a sumei de 249 314,35 euro sau a oricărei alte sume pe care Curtea ar considera-o adecvată, precum și a dobânzilor aferente sumei stabilite;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor efectuate în cadrul prezentei proceduri și în cadrul procedurii în primă instanță.

38 Comisia solicită Curții:

— respingerea recursului;

— în subsidiar, în ipoteza în care Curtea ar anula în tot sau în parte hotărârea atacată, respingerea cererii de despăgubiri a recurentei;

— obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată efectuate în cadrul prezentei proceduri și în cadrul procedurii în primă instanță;

— în subsidiar, în cazul în care Curtea s-ar pronunța în favoarea recurentei, obligarea acesteia să suporte o treime din propriile cheltuieli de judecată efectuate în cadrul procedurii în primă instanță.

Cu privire la recurs

39 Recurenta invocă, în esență, cinci motive în susținerea recursului, întemeiate, în primul rând, pe erori de drept și pe o lipsă de motivare în cadrul examinării problemei îmbogățirii fără justă cauză, în al doilea rând, pe o denaturare a faptelor și pe o eroare de drept în cadrul examinării problemei gestiunii de afaceri, în al treilea rând, pe o încălcare a principiului protecției încrederii legitime și pe o incoerență de motivare, în al patrulea rând, pe o examinare eronată a motivului întemeiat pe o culpă sau pe o neglijență și, în al cincilea rând, pe o examinare incompletă a situației de fapt.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe erori de drept și pe o lipsă de motivare în cadrul examinării problemei îmbogățirii fără justă cauză

Argumentele părților

40 Recurenta critică Tribunalul pentru că a considerat în mod eronat că aceasta acționase numai în temeiul obligațiilor sale contractuale față de Helmico.

41 În plus, Tribunalul ar fi comis o eroare de drept prin neluarea în considerare a faptului că instituția comunitară nu era un cocontractant obișnuit al Helmico, ci dispunea de atribuții de recuperare. Prin faptul că mai întâi a lăsat-o pe recurentă să finalizeze lucrările și ulterior și-a exercitat atribuțiile de recuperare, Comisia, prin lipsirea relațiilor contractuale preexistente de efectul lor practic, s-ar fi îmbogățit fără justă cauză.

42 Comisia observă că recurenta nu a reziliat contractele pe care le-a încheiat cu Helmico.

43 Oricare ar fi situația, Tribunalul ar fi constatat în mod întemeiat, la punctele 97-99 din hotărârea atacată, că, dat fiind că beneficiul Comisiei își avea originea în contractul pe care îl avea cu Helmico și că recurenta era obligată să acționeze în temeiul contractului de subantrepriză pe care îl încheiase cu aceeași societate, Comisia nu s-a îmbogățit fără justă cauză.

Aprecierea Curții

44 Potrivit principiilor comune sistemelor de drept ale statelor membre, o persoană care a suferit o pierdere care sporește patrimoniul unei alte persoane fără să existe vreun temei juridic pentru această îmbogățire are, ca regulă generală, dreptul la o restituire, până la concurența acestei pierderi, din partea persoanei îmbogățite.

45 În această privință, după cum a arătat Tribunalul, acțiunea întemeiată pe îmbogățirea fără justă cauză, astfel cum este prevăzută în majoritatea sistemelor juridice naționale, nu conține nicio condiție privind o nelegalitate sau o culpă în conduita pârâtei.

46 În schimb, pentru ca această acțiune să fie admisă, este esențial ca îmbogățirea fără justă cauză să fie lipsită de orice bază legală valabilă. Această condiție nu este îndeplinită în special cât timp justificarea îmbogățirii derivă din obligații contractuale.

47 Dat fiind că îmbogățirea fără justă cauză, astfel cum este definită mai sus, reprezintă un izvor al unei obligații extracontractuale comun sistemelor juridice ale statelor membre, Comunitatea nu poate evita aplicarea în privința sa a acelorași principii în ipoteza în care o persoană fizică sau juridică îi impută faptul că s-a îmbogățit fără justă cauză în detrimentul său.

48 În rest, întrucât orice obligație care rezultă dintr-o îmbogățire fără justă cauză este în mod necesar de natură extracontractuală, trebuie să se permită, astfel cum a făcut Tribunalul în prezenta cauză, invocarea sa în temeiul articolului 235 CE și al articolului 288 al doilea paragraf CE.

49 Cu siguranță, acțiunea întemeiată pe o îmbogățire fără justă cauză nu face parte din regimul răspunderii extracontractuale în sens strict, pentru angajarea căreia este necesară întrunirea unei serii de condiții privind nelegalitatea conduitei imputate Comunității, realitatea prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între conduită și prejudiciul invocat (a se vedea în special Hotărârea din 9 septembrie 2008, FIAMM și alții/Consiliul și Comisia, C-120/06 P și C-121/06 P, Rep., p. I-6513, punctul 106 și jurisprudența citată). Această acțiune se distinge de acțiunile introduse în temeiul regimului menționat prin aceea că nu impune dovada unei conduite nelegale

a pârâtului și nici măcar existența unei conduite, ci numai dovada unei îmbogățiri fără bază legală valabilă a pârâtului și a unei sărăciri a reclamantului legate de îmbogățirea menționată.

50 Totuși, în pofida acestor caracteristici, posibilitatea de a introduce o acțiune întemeiată pe îmbogățirea fără justă cauză împotriva Comunității nu poate fi refuzată justițiabilului pentru simplul motiv că Tratatul CE nu prevede în mod expres o cale de atac pentru acest tip de acțiune. O interpretare a articolului 235 CE și a articolului 288 al doilea paragraf CE care ar exclude această posibilitate ar determina un rezultat contrar principiului protecției jurisdicționale efective, consacrat de jurisprudența Curții și reafirmat la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la 7 decembrie 2000 la Nisa (JO C 364, p. 1) (a se vedea Hotărârea din 13 martie 2007, Unibet, C-432/05, Rep., p. I-2271, punctul 37, și Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, Rep., p. I-6351, punctul 335).

51 Tocmai prin prisma acestor constatări preliminare trebuie să se analizeze dacă Tribunalul a comis erori atunci când a examinat problema îmbogățirii fără justă cauză.

52 Reiese din hotărârea atacată că Tribunalul a respins argumentele recurentei pentru motivul că existau relații contractuale între Comisie și Helmico, pe de o parte, și între aceasta din urmă și recurentă, pe de altă parte. Tribunalul a dedus din această împrejurare că orice îmbogățire a Comisiei sau sărăcire a recurentei își afla originea în cadrul contractual instituit și nu poate fi calificată, așadar, drept „fără justă cauză”.

53 Pe de altă parte, potrivit Tribunalului, recurenta dispunea de o modalitate alternativă pentru a obține ceea ce i se datora, în sensul că aceasta putea, în temeiul contractelor de

subantrepriză pe care le încheiase cu Helmico, să introducă împotriva Helmico o acțiune în răspundere contractuală la instanțele engleze și galeze, desemnate în contractele menționate.

54 Astfel cum s-a arătat la punctul 46 din prezenta hotărâre, este adevărat că o îmbogățire nu poate fi calificată drept „fără justă cauză” dacă justificarea sa derivă din obligații contractuale.

55 În schimb, în ipoteza în care contracte în temeiul cărora au fost furnizate prestații se dovedesc nevalabile și încetează să existe, îmbogățirea beneficiarului acestor prestații trebuie, potrivit principiilor dezvoltate în sistemele juridice ale statelor membre, să dea naștere, în anumite condiții, unei restituiri.

56 Fără să fie necesar să se examineze în ce condiții, în această din urmă ipoteză, este datorată o astfel de restituire, trebuie să se constate că Tribunalul a aplicat în mod corect distincția, schițată mai sus, între îmbogățiri care decurg din relații contractuale și îmbogățiri „fără justă cauză”.

57 Pentru motivele expuse de avocatul general la punctele 53 și 54 din concluzii, Tribunalul a putut aprecia că respectivele contracte încheiate între Comisie și Helmico, pe de o parte, și între aceasta din urmă și recurentă, pe de altă parte, nu încetaseră să existe. Tribunalul a dedus, în mod întemeiat, din această împrejurare că nu poate exista o obligație extracontractuală a Comunității de a prelua în sarcina sa cheltuielile efectuate de recurentă pentru a finaliza proiectele privind Rusia și privind Moldova.

58 Tribunalul a constatat în special că recurenta, cunoscând faptul că Helmico nu își îndeplinea obligațiile contractuale, a ales, în deplină cunoștință de cauză, să continue îndeplinirea propriilor obligații. Tribunalul a amintit de asemenea că recurenta a inițiat o procedură judiciară împotriva Helmico, în temeiul clauzei compromisorii prevăzute în contractele pe care le încheiase cu această societate.

59 În plus, Tribunalul a subliniat, în mod întemeiat, că fiecare relație contractuală presupune riscul ca o parte să nu execute contractul în mod satisfăcător sau să devină insolvabilă. Este vorba despre un risc comercial inerent activităților operatorilor economici.

60 Acest din urmă element are o importanță deosebită în cadrul programelor de asistență comunitară. Într-adevăr, nu este neobișnuit ca respectivul cocontractant căruia Comisia i-a încredințat un proiect să se limiteze la gestionarea acestuia și să delege executarea proiectului către subcontractanți, care, eventual, lucrează și ei cu întreprinderi prin subcontractare. Într-un asemenea context, fiecare operator economic implicat în proiect trebuie să accepte riscul ca propriul cocontractant să devină insolvabil sau să comită anumite nereguli care duc la o suspendare a plății de către Comunitate și chiar la ordine de recuperare. În aceste condiții, nu se poate admite cu ușurință că pierderile care decurg din realizarea unui asemenea risc trebuie să dea naștere unor plăți ad-hoc din partea Comunității.

61 Din cele ce precedă rezultă că Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept și nu i se poate imputa o lipsă de motivare în examinarea problemei îmbogățirii fără justă cauză. Primul motiv trebuie, așadar, respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o denaturare a faptelor și pe o eroare de drept în cadrul examinării problemei gestiunii de afaceri

Argumentele părților

62 Potrivit recurentei, raționamentul dezvoltat în hotărârea atacată cu privire la problema gestiunii de afaceri este eronat în fapt și în drept.

63 Constatările Tribunalului potrivit cărora intervenția recurentei nu era voluntară și Comisia era capabilă să gestioneze proiectele ar fi vădit eronate.

64 În plus, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept apreciind, la punctul 101 din hotărârea atacată, că principiul gestiunii de afaceri nu se poate aplica atunci când geratul este conștient de necesitatea de a acționa.

65 Comisia observă că remarca de la punctul 97 și următoarele din hotărârea atacată potrivit căreia recurenta acționase în temeiul contractelor sale cu Helmico este suficientă pentru a respinge argumentele privind gestiunea de afaceri.

Aprecierea Curții

66 Fără să fie necesar să se examineze dacă Tribunalul a efectuat o calificare juridică corectă a acțiunii întemeiate pe gestiunea de afaceri, trebuie să se constate că argumentele prezentate de recurentă în cadrul acestui al doilea motiv nu pot fi admise în niciun caz.

67 Mai întâi, recurenta nu poate afirma în mod valabil că prestațiile sale au fost voluntare. Într-adevăr, atât în primă instanță, cât și în cadrul prezentului recurs, recurenta a subliniat că motivul pentru care a continuat să furnizeze prestațiile după descoperirea neregulilor săvârșite de Helmico este că presupunea că i se garantase de către Comisie remunerarea prestațiilor sale. Fie și numai pentru acest motiv, nu se poate constata că Tribunalul a săvârșit o denaturare a faptelor prin refuzul de a recunoaște existența unei intervenții voluntare.

68 În continuare, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia Tribunalul a denaturat faptele prin constatarea că instituția comunitară era capabilă să gestioneze proiectele, este suficient să se observe că recurenta nu a prezentat elemente potrivit cărora Comisia nu mai era în măsură să asigure gestionarea programului sau a proiectelor în cauză.

69 În ceea ce privește, în sfârșit, argumentul întemeiat pe o eroare de drept, trebuie arătat că, la punctul 101 din hotărârea atacată, Tribunalul a subliniat că acțiunea gerantului se efectuează, „ca regulă generală", fără cunoștința geratului sau cel puțin fără ca acesta din urmă să fie conștient de necesitatea de a acționa imediat. Contrar afirmațiilor recurentei, Tribunalul nu a exclus, așadar, ca principiul gestiunii de afaceri să poată fi invocat în împrejurări în care geratul ar fi fost conștient de o asemenea necesitate.

70 Prin urmare, al doilea motiv al recursului trebuie deopotrivă respins.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului protecției încrederii legitime și pe o incoerență de motivare

Argumentele părților

71 Recurenta arată că există o incoerență între motivarea Tribunalului privind îmbogățirea fără justă cauză și gestiunea de afaceri, pe de o parte, și cea privind principiul protecției încrederii legitime, pe de altă parte.

72 Aceasta observă că Tribunalul a admis, la punctul 101 din hotărârea atacată, că recurenta a fost incitată de către Comisie să continue să furnizeze servicii și, la punctul 148 din hotărârea menționată, că recurenta și Comisia își exprimau voința comună ca recurenta să finalizeze proiectele și să fie remunerată. În consecință, ar fi vădit eronată concluzia de la punctul 130 din hotărârea atacată potrivit căreia „trebuie să se concluzioneze că elementele disponibile, examinate separat sau în ansamblu, nu relevă asigurări precise oferite de Comisie care ar fi putut determina reclamanta să nutrească speranțe întemeiate care să îi permită să invoce principiul protecției încrederii legitime".

73 În subsidiar, recurenta susține că respectivul criteriu utilizat de Tribunal este prea restrictiv în cazuri precum cel din prezenta cauză. În opinia sa, trebuie să se constate existența unor asigurări precise în ipoteza în care conduita instituției comunitare este

de natură să incite un subcontractant să furnizeze servicii în beneficiul instituției în împrejurări în care a devenit evident că acest subcontractant nu va mai fi remunerat de cocontractantul principal.

74 Comisia susține, mai întâi, că acest motiv privește aspecte de fapt și este, prin urmare, inadmisibil.

75 În ceea ce privește, în continuare, principiul protecției încrederii legitime, Comisia observă că Tribunalul a examinat în detaliu, pe de o parte, dacă documentele scrise provenind de la Comisie puteau fi interpretate drept asigurări precise că aceasta și-ar asuma răspunderea plăților și, pe de altă parte, dacă dovezile ar sugera că astfel de asigurări precise fuseseră oferite cu ocazia întâlnirii din 2 octombrie 1998.

Aprecierea Curții

76 Trebuie amintit de la început că problema de a stabili dacă motivarea unei hotărâri a Tribunalului este contradictorie sau insuficientă reprezintă o problemă de drept care poate fi invocată, ca atare, în cadrul unui recurs (Hotărârea din 25 ianuarie 2007, Sumitomo Metal Industries și Nippon Steel/Comisia, C-403/04 P și C-405/04 P, Rep., p. I-729, punctul 77, precum și jurisprudența citată).

77 Acest motiv este de asemenea admisibil în măsura în care se întemeiază pe o încălcare a principiului protecției legitime. Într-adevăr, argumentele recurentei în legătură cu acest aspect nu au drept obiect constatarea anumitor fapte, ci se referă la criteriul utilizat de

Tribunal pentru aplicarea principiului menționat. Problema de a ști dacă Tribunalul a aplicat norma juridică corectă cu ocazia examinării faptelor reprezintă o problemă de drept (Hotărârea Sumitomo Metal Industries și Nippon Steel/Comisia, citată anterior, punctul 40).

78 În consecință, contrar susținerilor Comisiei, acest motiv trebuie examinat pe fond.

79 În primul rând, în ceea ce privește o pretinsă incoerență de motivare, recurenta arată că respectiva constatare a Tribunalului, potrivit căreia Comisia avea același obiectiv ca și Masdar, și anume deplina realizare a proiectelor astfel cum fusese prevăzută inițial, și o incitase pe aceasta din urmă să continue să furnizeze servicii, contrazice concluzia sa potrivit căreia Comisia nu oferise asigurări precise.

80 Acest argument nu poate fi admis. Astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 120 din hotărârea atacată, asigurările precise invocate de recurentă se refereau la plata de către Comisie a serviciilor pe care Masdar le furnizase societății Helmico. Faptul, constatat de Tribunal la alt punct din hotărârea atacată, că, întrucât dorea ca proiectele să fie realizate astfel cum fuseseră prevăzute, Comisia o incitase pe recurentă să continue furnizarea de servicii nu are, în mod evident, nicio legătură cu teza recurentei potrivit căreia Comisia se angajase să o remunereze în mod direct. În consecință, nu poate exista nicio incoerență între constatările Tribunalului cu privire la dorințele exprimate de Comisie în legătură cu realizarea proiectelor, pe de o parte, și cu privire la refuzul Comisiei de a o remunera pe recurentă în mod direct, pe de altă parte.

81 În continuare, în ceea ce privește criteriul enunțat de Tribunal la punctul 119 din hotărârea atacată, în vederea aplicării în cauză a principiului protecției încrederii legitime, trebuie să se constate că acesta corespunde unei jurisprudențe constante, potrivit căreia nimeni nu poate invoca o încălcare a acestui principiu în lipsa unor asigurări precise pe care i le-ar fi oferit administrația (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 iunie 2006, Belgia și Forum 187/Comisia, C-182/03 și C-217/03, Rec., p. I-5479, punctul 147, precum și Hotărârea din 18 iulie 2007, AER/Karatzoglou, C-213/06 P, Rep., p. I-6733, punctul 33 și jurisprudența citată).

82 Recurenta arată că cerința privind anumite asigurări precise trebuie aplicată cu o anumită suplețe în cazuri precum cel din prezenta cauză. Ar exista încredere legitimă în ipoteza în care conduita instituției comunitare este de natură să incite un subcontractant să furnizeze servicii în beneficiul instituției în împrejurări în care a devenit evident că acest subcontractant nu va fi remunerat de cocontractantul Comunității.

83 Această argumentație nu poate fi admisă.

84 În această privință, trebuie amintit că sistemul programelor de asistență elaborat de reglementarea comunitară se bazează pe executarea de către cocontractantul Comisiei a unei serii de obligații care îi dau dreptul la plata contribuției financiare prevăzute. În cazul în care cocontractantul nu a executat proiectul potrivit condițiilor care trebuiau respectate pentru acordarea contribuției financiare, acesta nu poate invoca principiul încrederii legitime pentru a obține plata contribuției financiare menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 2008, Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening și alții, C-383/06-C-385/06, Rep., p. I-1561, punctul 56).

85 Aceasta permite Comisiei, în cazul unor nereguli săvârșite de un cocontractant în cadrul unei proiect de asistență comunitară, să își îndeplinească obligația constând în apărarea intereselor financiare și a disciplinei bugetare ale Comunității.

86 În acest context caracterizat printr-o importanță crescută a supravegherii financiare a proiectului, subcontractanții nu se pot baza pe indicii vagi pentru a invoca o încredere legitimă în faptul că instituția comunitară va adopta o măsură financiară în privința lor, remunerându-le în mod direct serviciile. O astfel de încredere legitimă nu ar putea rezulta decât din asigurări precise din partea instituției respective, care să ateste fără ambiguitate că aceasta garantează plata serviciilor subcontractate. Or, astfel cum a constatat Tribunalul, existența unor astfel de asigurări nu a fost demonstrată.

87 Rezultă din tot ceea ce precedă că și cel de al treilea motiv trebuie să fie respins.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe o examinare eronată a motivului având drept temei o culpă sau o neglijență

Argumentele părților

88 Recurenta critică Tribunalul pentru că a concluzionat, la punctul 141 din hotărârea atacată, că „recurenta se limitează la a afirma că o […] obligație de diligență [astfel cum este descrisă la punctul 140] există, fără să aducă nici cea mai mică dovadă sau să

dezvolte o argumentație juridică în susținerea tezei sale", în condițiile în care recurenta expusese prin prisma unei analize juridice a noțiunilor de culpă și de neglijență că, atunci când Comisia își exercită competența de a suspenda plata unui contract în cazurile unor nereguli săvârșite de cocontractant, cunoscând faptul că un subcontractant lucra pentru cocontractant, aceasta trebuie să dea dovadă de diligență pentru a se asigura că nu cauzează un prejudiciu respectivului subcontractant. În rest, recurenta susține că, evident, Comisia a acționat în mod neglijent, dat fiind că mai întâi a lăsat-o pe recurentă să finalizeze lucrările și ulterior și-a exercitat atribuțiile de recuperare.

89 Comisia susține că Tribunalul a concluzionat în mod întemeiat, la punctul 141 din hotărârea atacată, că recurenta nu și-a fundamentat argumentul.

Aprecierea Curții

90 Astfel cum Curtea a arătat deja, noțiunea „neglijență" presupune o acțiune sau o omisiune prin care persoana răspunzătoare încalcă obligația de diligență pe care ar fi trebuit și ar fi putut să o respecte, având în vedere calitățile, cunoștințele și aptitudinile sale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 iunie 2008, Intertanko și alții, C-308/06, Rep., p. I-4057, punctele 74-77).

91 Prin urmare, este posibil ca administrația comunitară să își angajeze răspunderea extracontractuală pentru conduită ilicită cât timp nu acționează cu toată diligența

impusă și cauzează, din acest motiv, un prejudiciu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 noiembrie 1985, Adams/Comisia, 145/83, Rec., p. 3539, punctul 44, și Hotărârea din 28 iunie 2007, Internationaler Hilfsfonds/Comisia, C-331/05 P, Rep., p. I-5475, punctul 24).

92 Respectiva obligație de diligență este inerentă principiului bunei administrări. Obligația se aplică în mod general acțiunii administrației comunitare în relațiile sale cu publicul. Aceasta trebuia, așadar, să fie deopotrivă respectată de către Comisie în relațiile sale cu Masdar și în luările sale de poziție cu privire la această întreprindere.

93 Cu toate acestea, obligația de diligență nu are sfera de aplicare pe care i-o atribuie recurenta. Respectiva obligație înseamnă că administrația comunitară trebuie să acționeze cu atenție și cu prudență. În schimb, nu revine administrației obligația de a exclude orice prejudiciu cauzat unor operatori economici ca urmare a materializării unor riscuri comerciale normale, precum cel descris la punctul 59 din prezenta hotărâre.

94 Pe de altă parte, astfel cum reiese din situația de fapt descrisă de Tribunal și rezumată la punctul 14 din prezenta hotărâre, ținându-se seama de situația dificilă în care se afla, Masdar a primit, prin intermediul unui cont al Helmico, o sumă considerabilă.

95 Având în vedere considerațiile care precedă, Tribunalul a concluzionat în mod întemeiat, la punctul 141 din hotărârea atacată, că instituția comunitară nu trebuia nici să își alinieze luările de poziție cu privire la interesele recurentei, nici să instituie un mecanism ad-hoc, precum plata soldurilor contribuției financiare într-un cont special pentru care recurenta avea împuternicire.

96 Rezultă că al patrulea motiv al recursului trebuie respins.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe o examinare incompletă a situației de fapt

Argumentele părților

97 Recurenta apreciază că Tribunalul ar fi trebuit să examineze mai riguros contextul în care a avut loc întâlnirea din 2 octombrie 1998, în special acceptând să audieze depoziția propusă de recurentă.

98 În opinia Comisiei, Tribunalul a studiat în detaliu problema existenței sau a inexistenței unor asigurări precise și depoziția propusă de recurentă nu ar fi putut repune în discuție constatările realizate de Tribunal pe baza altor dovezi prezentate în cadrul procedurii scrise și al celei orale.

Aprecierea Curții

99 În ceea ce privește aprecierea de către Tribunalul de Primă Instanță a cererilor de măsuri de organizare a procedurii sau de cercetare judecătorească formulate de o parte la un litigiu, trebuie amintit că numai Tribunalul este competent să se pronunțe asupra eventualei necesități de a completa informațiile de care dispune în legătură cu cauzele cu care este sesizat. Caracterul probant al documentelor de procedură sau lipsa acestuia ține de aprecierea sa suverană asupra faptelor, care nu poate fi verificată de Curte în cadrul recursului, cu excepția cazului denaturării elementelor de probă prezentate Tribunalului sau atunci când inexactitatea materială a constatărilor efectuate de către

acesta din urmă reiese din documentele depuse la dosar (a se vedea în special Hotărârea din 10 iulie 2001, Ismeri Europa/Curtea de Conturi, C-315/99 P, Rec., p. I-5281, punctul 19, precum și Hotărârea din 11 septembrie 2008, Germania și alții/ Kronofrance, C-75/05 P și C-80/05 P, Rep., p. I-6619, punctul 78).

100 În consecință, întrucât nicio denaturare sau inexactitate materială nu a fost demonstrată în speță, Tribunalul a putut considera că elementele conținute în dosar erau suficiente pentru a-i permite să se pronunțe asupra litigiului.

101 Așadar, cel de al cincilea motiv trebuie înlăturat.

102 Având în vedere că niciunul dintre motivele invocate de către recurentă nu poate fi admis, recursul trebuie să fie respins.

Cu privire la cheltuielile de judecată

103 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a

solicitat obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată, iar recurenta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă societatea Masdar (UK) Ltd la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături